

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII Nr. 17

VINERI 27 APRILIE 1956

4 PAGINI, 25 BANI

Trăiască 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc, ziua frăției muncitorilor din toate țările!

Sărbătoarea omenirii

Prima zi de mai găsește lumea în sărbătoare. Vânturile de primăvară poartă cu ele miremele pământului în floare, mirosul ierburilor crude, al ogorului reavă de abia în sămânțat. Punându-și mina streșină la ochi, oamenii privesc cerul albastru. Ei își simt inima cuprinsă de vrajă, mințea cuprinsă de gânduri însuflețite. Primăvara nu suie numai seve proaspete în trunchiurile copacilor, ci și puteri noi în oameni. Iarna a fost grea, drumurile au fost troienite, multe orașe păreau adormite sub zăpadă. Dar iată, acum la Tokio au înflorit vișinii, la Moscova vitrinele sînt pline de mătasuri viu colorate, la Budapesta copiii au umplut parcurile, la Berlin florărele nu mai prididesc cu vînzarea, la Londra soarele răzbate prin ceață, la New York multe ziare au titluri pe toată pagina — primăvara!

Da, oamenii simt primăvara și se bucură de ea. Încă din vremuri imemorabile ei au asemuit renașterea naturii cu renașterea forțelor omenesii și au dorit ca această renaștere să însemne însăși primăvara omenirii. Acum, la mijlocul secolului nostru, adăstînd adierile primăverii, sorbind-o prin toți porii, oamenii știu: marea primăvară e mai aproape ca oricînd.

Acum o sută de ani, comunismul putea să pară încă visul unor minți utopice. Dar iată că, astăzi, oamenii clădesc cu propriile lor mâini pe o însemnată parte a globului comunismul — primăvara omenirii. Născut acum aproape 40 de ani, primul stat al muncitorilor și țărănilor a avut de înfrînt multe greutăți, a avut de trecut multe piedici. Dar el n-a putut fi învins, așa cum nu poți învinge, cum nu poți da înapoi însăși primăvara.

Acum, de 1 Mai, în toate țările lumii oamenii lutură în bătaia vîntului primăvara-tic flori și ghiolande verzi. La Tokio ca și la Moscova, la Budapesta ca și la Berlin, la Londra ca și la New York oamenii lutură însă și steaguri roșii, flămurile de neînvins ale solidarității internaționale a oamenilor muncii, a încrederei lor în viitorul mai bun al omenirii. De 1 Mai — poate mai mult decît în alte zile, oamenii se gîndesc unul la celălalt — oțelarul din Moscova la grevistul din Lyon, zidarul din Pekin la muncitorul de pe plantațiile din Brazilia, savantul din Roma la muncitorul din minele de diamante ale Africii de sud, minerul din Silezia la patriotul algerian, strungarul din Praga la șomerul din Cleveland. Pe oameni îi leagă numeroase fire. Tuturora le sînt dragi zorile lumpei și murmurul izvoarelor, înima tuturor știe să iubească și să urască, ei trăiesc pe aceeași planetă, pentru toți pîinea e la fel de dulce, războiul la fel de amar.

Gîndindu-se unui la alții, oamenii se simt bine. Ion știe că Ivan iubește viața la fel ca dînsul, Jean știe că Yuan își este prieten, John știe că Ian nu-l poate dori moartea, Giovanni știe că Johann iubește pacea cu aceeași puternică pasiune. Gîndindu-se unui la alții, oamenii se simt mai aproape, mai uniți, făcînd parte dintr-o singură mare familie. Tîndu-se de mîna, ei înconjoară pămîntul cu un briu viu, omenesc, clocotînd de energie și de pasiune, de dragoste pentru pace, de ură împotriva războiului. Sute de milioane de oameni își pun ca sarcină să bareze drumul războiului.

Noi trăim în mijlocul unui secol frămîntat, în noi nu s-au stîns amintirile războaielor trecute, eoul zilelor întunecate de fum, al nopților luminate de rachete. Da, în noi trăiesc puternic amintirile, dar ele hrănesc rădăcinile încrederei în viață, în biruința omului. Noi știm că viitorul nu e al cuptoarelor de la Auschwitz, ci al furnalelor din Ural, că omul nu e sortit să fie carne de tun, ci să conducă avioane cu reacție, că nu pustiu va cuprinde lumea, ci oamenii vor fertiliza pustiu.

De-a lungul istoriei, mulți au căutat să sădească în om ura pentru semenul său. Pentru voi vom aduce primăvara pe întregul pămînt!

și „inferoare”, lumea a fost adesea un vast cîmp de experimentare a celor mai diverse mijloace deucidere în masă, istoria a însemnat, însă, nu numai vărsare de sînge ci și acumulare de înțelepciune.

Altădată, filozofii războaielor se ocupau cu cultivarea scepticismului. Ei spuneau oamenilor simpli: voi nu puteți hotărî dacă va fi război sau pace — voi trebuie să vă supuneți soartei. Astăzi, oamenii știu — soarta este în propriile lor mâini, ei pot singuri hotărî dacă va fi sau nu război. Cînd e primăvară — fie chiar și numai pe o parte a lumii — e greu să îți minție oamenilor înfășurate în ceață. În zilele noastre, oamenii privesc spre răsărit. Aici înfloresc libertatea cea mai deplină, oamenii realizează progrese gigantice, construiesc cele mai mari hidrocentrale din lume, redau agriculturii întinderi cît continente întregi, toarnă zeci de milioane de tone oțel și fontă, au construit prima uzină atomică din lume.

Oamenii văd că în relațiile dintre statele din răsăritul lumii a dispărut animozitatea și concurența, că între ele s-au instaurat noi relații de colaborare în vederea împlinirii scopului comun. Multora nu le place comunismul — dar ei nu pot să nu-l recunoască ca o realitate. Trînd pe o suprafață ce se întinde pe un sfer de glob pămîntesc, 900 milioane de oameni sînt la începutul unei vieți noi, cum n-a mai cunoscut istoria. Toți ochii sînt îndreptați spre această parte a lumii. Exemplul celor 900 milioane însuflețește pretutindeni pe oameni: simpli în lupta lor. În lupta lor pentru răsturnarea lumii vechi — oamenii de pretutindeni au un sprijin puternic. Firește, toți își dau seama: revoluția nu se exportă. Poti lăsa sau poți opri să treacă peste graniță o mardă oarecare. Dar poți opri ideile înaintate să pătrundă adînc în inimile oamenilor?

Desigur, primăvara nu e pe placul tuturor. Nu întîmpîndu-i dușmanii popoarelor și-au intitulat doctrina „războiul rece”. Ei opun războiul năzuinței oamenilor spre pace, răceala „gădurii omenesii”, dezghețului în legăturile dintre state. Dar nu există popor care să nu știe: uneori primăvara — mai pot continua să bată vînturi reci; curînd, însă, puterea acestor vînturi se frînge. În zilele noastre oamenii nu mai sînt însă dispuși să lase vînturile potrivnice vieții să-și facă mendrele. Ei au posibilitatea de a le înfrîna. Un vechi proverb chinezesc spune: dacă poporul bate dintr-odată din picior e cutremur, dacă tot poporul suflă dintr-odată e furtună. Despre vremurile noastre e-ar putea adăuga: dacă fiecare popor, fiecare om va da puțin din căldura inimii sale, „războiul rece” se va topi cu totul.

Acum, în prima zi de mai, adunîndu-se în piețe uriașe, inundînd arterele orașelor ca niște fluvii, oamenii vor ridica sus flămurile roșii, vor trimite în văzduh chemările lor de pace și prietenie între popoare. Cuvîntul drag tuturor va străluci în toate limbile pămîntului: Pace! Mir! Pokoj! Peace! Paix! Frieden! Va răsuna Piața Roșie de tumultul manifestațiilor; va întineri bătrînul Pekin sub ploaia de flori; va străluci de parcă ar fi cu adevărat de aur glorioasa Pragă; va răsuna de strigătele voioase ale vechilor comunarzi Parisul. Vor fi în prima zi de mai, sute și sute de mii, milioane. Și fiecare va fi lîngă fiecare: praghezul lîngă new yorkez, parizianul lîngă moscovit, chinuzul lîngă romin. Și mulți din ei — după un obicei intrat în tradiție — vor purta pe umeri o povară scumpă: pe copiii lor, — băieții sau fetițele, cu ochii ca murele sau ca albastrul cerului, cu părul ca abanosul sau ca mătașea de porumb, iar copiii se vor bucura și vor face semne cu mina spre baloane, spre flori, spre tribune, spre soare. Săltîndu-și și mai sus spre soare, părinții se vor gîndi: rîdeți copii, viitorul va fi al vostru, vă veți bucura de viață așa cum vă bucurați de această minunată zi de 1 Mai. Pentru voi vom aduce primăvara pe întregul pămînt!

SEMION KIRSANOV

DIN MAI ÎN MAI

Din Mai în Mai
tot mai frumoasă,
de mări scîldată
și de flori,
ne crește Patria,
mănoasă,
pămînt de tinere-aurori.
Din Mai în Mai,
primăvăratic,
pămîntul meu,
dogoritor,
primind
semine de jăratie
din brați,
vînjos, de muncitor,
ca un ogor
mustind de soare,
destelenit
de fir săl,
dau muguri
noi uzii prin zare
și sonde noi
pe munți,
prin văi.
Dau muguri
lapte-naripate,
viteji,
în zbor tot mai înalt
ce-mîrec milenile toate,
legende-nscrise în bazalt.
Din Mai în Mai,
armăm al inimii drapel,
făcînd industria
de metale
să cînte-n hornuri de oțel.
Vestmint al țării
și comoară
și păcii scut
și traic dar,
a vremii noastre
primăvară,
ea o păzește
de tilhari.
O! faci larmă cît poftescă
Cei atomiști! Dar bombe nu-s
Să stingă-n bolta
lui, cerească,
îst soare
tînd de nespun.

Din Mai în Mai,
din calde fire,
tot mai adînci,
din nou altoi,
se fese-ntr-una-n omenire,
viața
patrilor noi.
Sub steag de purpură,
în floare,
din China,
pînă la Berlin
în cînturi vii,
răscolitoare
frățești noroade
vin și vin!
Înaltă pildă
și tezaur
Nîl calea,
grea,
pe-acest pămînt!
Dar leninistul
gînd de aur,
ne-o tale-n zare,
luminînd.
Din Mai în Mai,
avînt,
putere,
mal largi
spre zările cerești
își sorb din două emisfere,
unite inimii, prietenesii,
Popoare,
neamuri
și tovarăși!
Tu, omenire:
alt război
nu va mai fi să fie larăși
„Nu!” răspicat
de-om spune noi
Să crească
stol de-aripl,
ca vîntul,
în zbor
meru, pe-al lumii plai
să lumineze
tot pămîntul,
frumoasa noastră
înză Mai!
În romînește de MIHAIL COSMA

Un nou pas spre comunism

Zilele acestea, a fost dată publicității Comunicatul Comisiei de Stat pentru planificarea de perspectivă a economiei naționale și al Direcției centrale de statistică de pe lîngă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la îndeplinirea celui de al cincilea plan cincinal, pe anii 1951—1955.

În graiul sobru și, în același timp, elocvent al cifrelor, comunicatul ilustrează puternicul pas înainte pe drumul comunismului făcut de poporul sovietic sub conducerea partidului comunist, în cursul ultimilor cinci ani. El este o dovadă strălucită a uriașei forțe creatoare a societății socialiste sovietice, a superiorității zdrobitoare a sistemului economic socialist asupra celui capitalist.

Comunicatul relevă că sarcinile privitoare la al cincilea plan cincinal de dezvoltare a U.R.S.S., trasate de Congresul al XIX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, au fost îndeplinite cu succes și, la mulți indici importanți, considerabil depășite.

În 1955, nivelul antebelic de dezvoltare a economiei a fost lăsat cu mult în urmă. Într-adevăr, față de anul 1940, în anul trecut producția industrială a crescut de 3,2 ori, din care producția mijloacelor de producție, de 3,9 ori. A crescut de peste 2 ori producția bunurilor de consum popular. În producția multor produse industriale importante, U.R.S.S. a depășit cu mult toate țările din Europa și se află în pragul depășirii celor mai înaintate țări capitaliste și în ce privește producția pe cap de locuitor. În ce privește ritmul furtunos de dezvoltare a economiei sovietice, este caracteristic faptul că în ultimii cinci ani au fost făcute investiții capitale de 694 miliarde de ruble, față de 322 miliarde de ruble, cît reprezentau investițiile din toate planurile cincinale antebelice.

Sarcina cincinalului privind creșterea cu 70% a producției industriale a fost îndeplinită înainte de termen, în 4 ani și 4 luni. În 1955, volumul producției industriale a crescut cu 85%, din care volumul producției mijloacelor de producție cu 91% față de anul 1950.

Între 1951—55, au fost construite și puse în exploatare peste 3.000 de noi mari întreprinderi industriale. În același timp, au fost mult extinse, reconstruite, modernizate întreprinderile existente. A sporit nivelul tehnic în toate ramurile industriei; s-au dezvoltat automatizarea proceselor de producție, mecanizarea lucrărilor grele și cu mare volum de muncă și au fost introduse în producție mașini și utilaje noi, înalt productive și procese tehnologice și metode de organizare a producției superioare.

Remarcabile sînt succesele poporului sovietic în domeniul electricității țării. Depășind prevederile planului, oamenii sovietici au asigurat producerea în 1955 a 170 miliarde kw-ore, de energie electrică, adică cu 87%, mai mult decît în 1950. Centralele hidroelectrice raionale, uriașele hidrocentrale de la Kahovka, Kuibîșev ș.a., apoi marile termostentrale din Ural, Kuzbass, prima centrală atomo-electrică din lume intrate în funcțiune în al cincilea cincinal, constituie fiecare câte o nouă pagină din glorioasa istorie a transpunerii în viață a planului leninist de electricitate a întregii țări.

În mari proporții a fost depășit nivelul anului 1950 în industria petrolului, a cărbunelui, gazului natural, turbei, șișturilor combustibile.

Lucrările de prospecții și explorări geolo-

gice efectuate în ultimii cinci ani au sporit mult, adeseori pînă la dublu și triplu, rezervele cunoscute de zăcăminte de mineruri metalice, combustibile ș.a. pe care le are la dispoziția sa economia sovietică. Noile descoperiri ale geologilor sovietici dovedesc că nici o țară din lume nu dispune de atît de mari și variate bogății ale subsolului și, prin urmare, de atît de vaste posibilități de dezvoltare a industriei și întregii economii, ca Uniunea Sovietică.

În acești ani, poporul sovietic, sub îndrumarea partidului comunist, a dat toată atenția dezvoltării continue a agriculturii socialiste. Au fost sporite cu 39,5 milioane hectare suprafețele însămînțate cu grâu, porumb și alte culturi agricole. Cea mai mare parte din aceste terenuri provin din valorificarea în decurs de numai doi ani a pămînturilor virgine și întelenite din Siberia și regiunile învecinate. Agricultură sovietică a primit din partea statului 824.000 tractoare, 410.000 autocamioane, sute de mii de combine, și multe alte mașini agricole. În prezența S.M.T.-urilor, 25% din colhozuri, sînt întreg electricificate. Cadrele de activiști de partid, specialiști, muncitorii înaintați trimiși la țară, cuceririle noi ale științei și tehnicii agricole sovietice, măsurile de stimulare a lucrătorilor din agricultură, avîntul creator al colhoznicilor și mecanizatorilor — toate acestea au contribuit la creșterea considerabilă a producției diverselor ramuri ale agriculturii socialiste.

Comunicatul arată că, în cursul cincinalului, a crescut cu 40—45% productivitatea muncii în diferite ramuri ale economiei, iar prețul de cost a fost redus în industrie cu 23%.

Pe baza creșterii producției și a productivității muncii, a crescut cu 68%, adică peste sarcinile de plan, venitul național al U.R.S.S. Și în al cincilea plan cincinal, ca și în anii anteriori, a sporit numărul lucrătorilor ocupați în economie.

Creșterea veniturii naționale a făcut posibilă ridicarea continuă a nivelului de trai al oamenilor sovietici. Au sporit cu 39% salariile reale ale muncitorilor și funcționarilor și cu 50% veniturile colhoznicilor. Au fost reduse cu 26% prețurile cu amănuntul ale mărfurilor de larg consum. Au crescut cheltuielile de stat pentru satisfacerea cerințelor culturale, pentru construcții de locuințe, lucrări edilitare, ocrotirea sănătății, pensii, odihnă etc.

Sînt unice în lume succesele Uniunii Sovietice în dezvoltarea culturii, învățămîntului, științei. A crescut de 3,4—3,7 ori numărul elevilor școlilor medii, iar în economia națională lucrează cu 1,5 mai mulți specialiști decît în 1950. Realizări asemănătoare s-au înregistrat și în dezvoltarea rețelei de cinematografe, biblioteci, cluburi, a teatrelor etc.

Îndeplinînd înainte de termen al cincilea plan cincinal, poporul sovietic a realizat o însemnată victorie în opera de construire a comunismului și de consolidare a păcii.

Înfăptuirile din anii 1951—55 constituie o bază de plecare spre perspective și mai luminoase. Succesele poporului sovietic în cursul celui de al cincilea cincinal, munca sa rodnică, sub conducerea P.C.U.S., sînt o garanție că prevederile din Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la cel de al șaselea plan cincinal vor fi împlinite cu succes.

Cicluri de conferințe ale unor specialiști sovietici

Consiliul General A.R.L.U.S., în colaborare cu S.R.S.C., a organizat două cicluri de conferințe în tute de specialiști sovietici care se găsesc în țara noastră.

Primul ciclu, consacrat vieții și operei lui Vladimir Ilici Lenin, a început prin conferința profesorului B. A. Ciuricev, „Momente importante din viața și activitatea lui V. I. Lenin”, care a avut loc joi 26 aprilie la Casa prieteniei romino-sovietice din Capitală. Vor urma conferințe despre „Victoria ideilor leninismului în epoca actuală”, „Lenin și arta” etc.

Al doilea ciclu de conferințe este consacrat Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și

va începe la 12 mai prin conferința profesorului N. F. Ovander „Despre căile de trecere de la capitalism la socialism”. Prof. V. Skaterșikov va conferința în acest ciclu despre „Rolul maselor populare și al personalității în istorie”. Vor fi tîtute de asemenea conferințe despre „Unele probleme teoretice în lucrările Congresului al XX-lea al P.C.U.S.”, „Democrația populară ca formă a dictaturii proletariului” etc.

Conferințele vor avea loc în Capitală la Casa prieteniei romino-sovietice A.R.L.U.S., precum și la Cluj, Iași, Timișoara, Tg. Mureș și în alte orașe.

Afiș de I. Toizde

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

Vizitele lui Korolenko în România

A. RUBINSTEIN
I. TRAIAN

Marele scriitor rus V. G. Korolenko a manifestat un interes profund pentru România, pentru viața spirituală a poporului român, pentru mișcarea de eliberare a țării.

Între anii 1893—1915, Korolenko a vizitat România de șapte ori.

Pe scriitorul rus l-a atras în România nu numai dorința de a studia modul de viață al compatrioților săi—urmașii creștinilor de rit vechi, care au fugit din Rusia fiind prizonieri pentru credința lor; scriitorul își dăduse călătoriile nu numai legăturilor amicale cu emigranții politici ruși (revoluționarul narodnic V. S. Ivanovskii, cunoscut în Dobrogea sub numele de doctorul Petru Alexandrov, era cumnatul scriitorului). Pe Korolenko l-a atras în aceeași măsură și dorința de a cunoaște țara și viața talentatului popor român. București și Ploiești, Galați și Tulcea, Sulina și Calafat, Tirgu-Ocna și Sinaia — aceasta este lista, incompletă, a locurilor pe care le-a vizitat V. G. Korolenko.

În timpul călătoriilor sale prin orașele și satele României, scriitorul rus discuta cu țărani și hamalii din porțuri, cu pescari de pe țarm, noaptea în jurul focului.

Venind în contact direct cu poporul român, Korolenko și-a umplut carnetul de însemnări cu impresii noi, proaspete, din care a apărut cosmoculicul ciclu de schițe despre România: „Ași noi în Turcia”, „Desupra Imanului”, „Turcia și noi”, „Nirvana” ș.a.

În secția de manuscrise a Bibliotecii „V. I. Lenin” din Moscova sînt păstrate cu grijă ale sale „Insemnări despre România”, care prezintă un interes deosebit pentru studiul muncii lui V. G. Korolenko la povestirile sale despre România. Pe lângă acestea, carnetele de însemnări ale lui V. G. Korolenko sînt o măturare convingătoare a orizontului larg de preocupări ale scriitorului rus pe teritoriul românesc. Pe Korolenko l-a preocupat și viața politică a țării și starea deplorabilă a instruițiilor publice în România boierilor (scriitorul remarcă „5% clienți de carte”); el manifestă interes pentru compoziția socială și națională a populației, pentru presa țării ș.a. Din păcate „Insemnările despre România” n-au fost încă studiate de istoricii literaturii.

Ochii ageri și inteligenții ai scriitorului democrat cercetau realitatea românească din jurul lui și vedeau

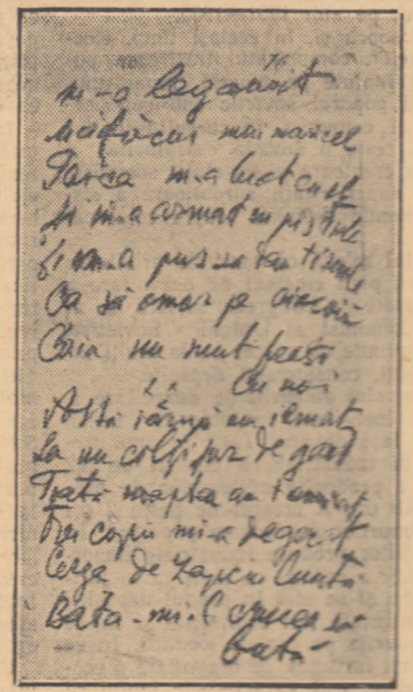
vorabile, probabil în timp ce mergea în căruță.

În lumina acestor doine nou descoperite, notate de mîna lui V. G. Korolenko, sînt mai importante și mai apropiate cugețările scriitorului-socialist despre esența și caracterul umei ai cîntecelor populare românești, cugețări adînci și poetice pătrunse de dragoste adevărată pentru oamenii simpli ai României.

„Pe întinderile stepei dunărene, pe pășunile munților Carpați el (păstorul român, n.n.) creează „doinele” pline de melancolie, la auzul cărora vibrazează cele mai ascunse coarde ale oricărei inimii omeniești... În cîntecul său bate vîntul de steapă, foșnește iarba și tremată crengile copacilor și, în alară de această, plînge, se lîngue și suferă de dor sufletul omului. Oare el să li creat acest cîntec? Cîntecul a crescut veacuri de-a rîndul în generațiile acestei țări pămintene a omenirii, în generațiile care s-au schimbat unele după altele, cum se schimbă iarba cîmpului. El nu știe istoria acestei țări, dar toate năvălirile care au împobit cu sînge pămîntul străbunilor săi, și stăpînirea grecească și cea romană și cea turcească și persecuția propriilor boieri. — Toate acestea s-au depus în gîndurile lui tot atît de tăcut, liniștit și constant, cum se depune seva pămîntului natal și soarele țării și vîntul de cîmpie și firul de iarbă ori de floare”.

Așa dar, V. G. Korolenko nu numai că a adunat și notat folclorul românesc, ci l-a și apreciat, și-a exprimat abilitatea față de el.

Schițele lui Korolenko despre România, călătoriile lui în această țară, lîmna dragostea a scriitorului rus pentru poporul muncitor român, pentru cîntecul și limba lui construite una din cele mai strălucite pagini din istoria relațiilor prietenești româno-ruse.

O poezie populară românească notată de mîna lui Korolenko.

găsit ogîndire în doinele altele de jale și dor. Marele scriitor umanist, răs-acușii cu interes cîntecelor populare românești și este foarte semnificativ faptul că în unul din carnetele de însemnări din 1897, pînă la înscrisura „Dobrogea”, găsim o seamă de doine, transcrise de V. G. Korolenko, în limba română. Una din ele, după cum se vede după grafie, Korolenko a scris-o în condiții deosebit de deta-

L. E. REPIN „Ucraineanca”

Carnet

Piastică sovietică la Veneția

Expoziția internațională de artă, consacrată sob marile de „Biennale de Venezia”, se bucură de deosebit interes în rîndul pictorilor din întreaga țară, la luna iunie anul acesta expoziția se va deschide pentru a 25-a oară. După mulți ani de întrerupere, pictorii sovietici vor expune creațiile lor. Vor fi prezentate două sale de lucrări de pictură, sculptură și grafică sovietică.

Spectacole noi

Teatrul „K. S. Stanislavski” și VI. Nemirovici-Dancenko” din Moscova a prezentat în premieră nouă opere a compozitorului K. Molodtsov „Zorik”, după libretul lui S. Seretiev. La baza libretului se află piesa „Raptorul” de Boris Lavrenko, una din cele mai bune realizări ale dramaturgilor sovietici.

Studio cinematografic într-o uzină

La Palatul de cultură al uzinei constructoare de mașini din Zlatoust, s-a ținut o conferință. A vorbit inginerul V. Mațev despre metodele avansate folosite de fruntașii uzinei, despre propunerile de inovații făcute în ultima vreme.

Noi filme despre Lenin

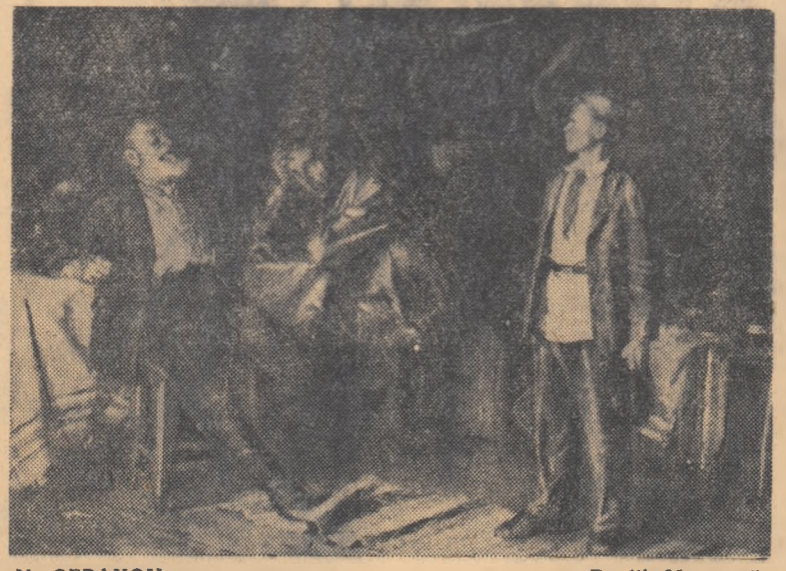
Cu prilejul aniversării a 86 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin, studiourile de filme din Uniunea Sovietică au realizat două noi filme documentare închinată vieții și activității marelui organizator și conducător al Partidului Comunist și al statului sovietic: „Documente cinematografice despre V. I. Lenin” și „Vladimir Ilici Lenin”.

Chipul lui Pușkin pe scenă

Compozitorul Boris Sehter, de la Teatrul de Operă și Balet „A. V. Lunacearski” din Sverdlovsk, lucrează în prezent la o operă nouă, intitulată „Pușkin”.

Chipul lui Pușkin pe scenă

Pentru prima oară chipul genialului poet rus va fi prezentat într-o creație muzicală. Libretul operei este scris de I. și M. Novikov, după romanul „Pușkin în surghin” de I. Novikov. Acțiunea opereii cuprinde viața lui Pușkin

N. CEBAKOV „Pavlik Morozov”

Vîrsta „Revizorului”

Cortina a căzut asupra ultimului act din „Revizorul” lui Gogol pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale”. Risul și aplauzele publicului au răsunat astăzi seară parca mai viu ca obicei, deși reacțiile așii sînt aceleași, de patru ani de cînd jucăm această minunată comedie. Parcă și interpretării și spectatorii vorau să sublinieze înțerețea, forța, actualitatea acestor opere nemuritoare, care împlinesc astăzi seară o sută douăzeci de ani de existență.

O sută douăzeci de ani au trecut de la premiera „Revizorului” și risul demascator al spectatorilor — acest „personaj pozitiv” al „Revizorului”, cum spunea însuși Gogol — reprezintă și azi sentința pronunțată împotriva nedreptății, a asupririi, a necinstei, a servilismului și a încălcării demnității omeniești, pe care le dezvăluie satira gogoliană.

„Acesta explică circulația universală a acestei epodopoeze, faptul că s-a jucat cu succes pe toate scenele lumii. Actualitatea ei l-a făcut pe producătorii din Hollywood să fabrice chiar și o versiune cinematografică modernă, acțiunea petrecîndu-se în America, în zilele noastre...”

Acum 120 de ani „Revizorul” a căzut — așa cum s-a spus despre comedia lui Beaumarchais „Bărbierul din Sevilla”, — „ca o grenadă politică sub formă de comedie, aruncată în mijlocul societății”. Ridiculizînd pe funcționarii unui orașel de provincie, Gogol dezvăluie toată întunecimea morală, despotismul, nedreptatea și bunul plac ce domneau în întunecata Rusie a lui Nikolai I. Risul lui Gogol este un bici. Așa îl înțelegem el. Dacă zugrăvim răul, trebuie să-l zugrăvim în așa fel încît să simțăm că cu acest ris, trebuie să luptăm. Risul trebuie să devină o armă necruțătoare în tălmăcirea științifică a comediei lui Gogol și aceasta a fost lîmna noastră atunci cînd ne-am hotărît să înscenăm „Revizorul” la Teatrul Național.

O veche tradiție leagă reprezentarea „Revizorului” de prima noastră scenă. În 1874, marele actor român Mihail Pascaly reprezintă pentru prima oară la „Teatrul cel Mare” (cum se numea pe atunci Naționalul) „Revizorul” general — localizare de Petre Grădișteanu, luată după traducerea franceză a „Revizorului”, ee o făcuse Prosper Mérimée.

„Critică progresistă a vremii a adus elogii entuziaste comediei lui Gogol. Cezar Bolliac, dar mai ales Mihail Eminescu în „Curierul de Iasi” scriu cronici pline de admirație. Iată cum critica profundă înțelegea scoate marelui nostru poet în evidență meritele satirice gogoliene:

„Al într-o răsădnie deosebită seaminte, cade o ploaie și toate răsar în plină lumină, fiecare în felul ei. Al și aici o răsădnie de oraș provincial, în care toți dormitează în păcate moștenite. Fără ca lumea să se preocupe de ei... Cînd, iată că apare un revizor și toate aceste plante se arată pline, groaște de-a dreptul pe scenă și cunoscut că nu-l întreie el nici o imitație de carton, nici un caracter aflat — răutatea și înșirarea omeniească s-arată așa cum sînt și ridem de ele.

Ridem și... după opinia unora, adevărata comedie trebuie să te facă melancolic... ne intristăm. Aceasta este efectul piesei lui Gogol, ea și acela al adevărului și naturii. Natura și adevărul sînt serioase”.

Și mai departe: „Partea bună a lui Gogol e că rețele aplicării, spre a ne lumii altfel, sînt arătate în deplină înșirare, fără farmecul frazei care să te facă pliant”.

Vorbind despre jocul plin de realism al actorilor, Eminescu scria: „Parcă autorul nu sîntese cînd are să înfîțișeze caractere adevărate și cînd imagineze? Într-un caracter adevărat el e ca acasă”.

A doua apariție a „Revizorului” pe scena românească a avut loc în anul 1909, cînd, la Teatrul Național, o echipă strălucită formată din cei mai mari comedieni ai timpului — Ion Brezeanu, Mița Ciuculescu, Petre Lițiu, C. Belcol, A. Mihailescu, G. Achille etc. au realizat, în regia lui Paul Gusty, un spectacol de mare artă.

N. D. Cocea scria în cronica sa din „Viața Românească”: „Comedia aceasta se prezintă a lui Gogol, deși scrișă pentru Rusia de acum aproape 100 de ani, își are valoarea ei satirică și acum, nu numai în Rusia, dar și în multe alte țări, printre care e bine să numărăm și dulcea noastră țară. Cîțitorii noștri desigur că nu fac astăzi pentru iniția oară cunoștință cu specia aceasta de slujbași, lîngșurici cu cel puternici, aroganți cu cel mic, deprinși să socotească slujba lor ca un fel de domeniu bun pentru toate exploatarele”.

Și astăzi se vorbește în teatru nostru despre marile creații ale lui Ion Brezeanu în „Primarul”, Licu în „Hlestakov” și ale celorlalți minunați interpreți.

În 1927, din nou apare „Revizorul” pe afilele Naționalului, cu Ion Strbul în rolul primarului și Gh. Calboreanu în Hlestakov iar în 1941 cu Ion Fințeșteanu și Aurel Munteanu în aceste roluri.

Tradiția profund realistă și înalta măiestrie cu care a fost reprezentat „Revizorul” pe scena noastră ne-a făcut pe noi, interpreții de azi, să prilecuim o sarcină de omare și ca o mare răspundere artistică și cetelească a lui Nikolai I. Risul lui Gogol este un bici. Așa îl înțelegem el. Dacă zugrăvim răul, trebuie să-l zugrăvim în așa fel încît să simțăm că cu acest ris, trebuie să luptăm. Risul trebuie să devină o armă necruțătoare în tălmăcirea științifică a comediei lui Gogol și aceasta a fost lîmna noastră atunci cînd ne-am hotărît să înscenăm „Revizorul” la Teatrul Național.

Cu deosebită emoție am asistat la spectacolul cu „Revizorul” pe scena Teatrului Mic, pe scena de pe care a răsunat pentru iniția oară la Moscova comedia lui Gogol, aproape în același timp cu premiera piesei în Petersburg. În rolul primarului apăruese atunci, cu 120 de ani în urmă, marele actor Șeepkin, marele prieten și admirator al lui Gogol.

După cum ne-a declarat artistul poporului K. A. Zubov, primul regizor al Teatrului Mic, interpreții de astăzi, ținînd seama în chip deosebit de prețios moșteniri ale înaintașilor, au reconstituit această centenară tradiție în chipul în care, un pictor restaurează un tablou celebru”. Dar nu numai atît. El au privit piesa cu ochii contemporanității, cu ochii oamenilor liberi și fericiți, ai țării care a slungat pentru lădăuna domnia întunecată. Spectacolul de la Teatrul Mic ca și cel de la Teatrul Central al Armatei Sovietice, pus în scenă de A. D. Popov, au reprezentat pentru noi neprețuite lecții pentru înscenarea „Revizorului”.

Colectivul Teatrului Național, care interpretează din 1952 „Revizorul”, e mîndru de acest spectacol pe care îl joacă întotdeauna cu înșuflețire, cu patos satiric, cu multă grijă. Noi ne dăm seama că trebuie să menținem neștirbită valoarea acestui spectacol în care cele mai bune forțe comice ale teatrului sînt angajate, care a fost realizat cu migală și seriozitate, cu pasiune și interes. Și nu există mai mare răsplătă a muncii noastre decît bucuria de a auzi, la fiecare re-prezentare, risul sămănos al publicului și aplauzele care subliniază replica memorabile ale lui Gogol. Și poate peste 80 de ani, cînd „Revizorul” își va sărbătorii cîntenarul, un nou interpret al lui Hlestakov, care nu s-a născut încă, — va scrie un articol despre actorii Teatrului Național care au interpretat în 1956 epodopera lui Gogol...

VLADIMIR GERDEICU
VREMEA NOASTRĂ
Nu pot amuți ca surdo-muții, Cînd cei cîntic, cu perfidă limbă, Ironii strecoasă în discuții — Vorba lor în inimă mă-nghimpă! Celor ce fac spirit, anume Despre patriotice simțiri, Piept le țin la nesărate glume Și-mășor și-l fulger din priviri. Douămi! — Voi, fili ai Uniunii, Rudații-vă aici cu toții, Voi ostași prompți ai acțiunii, Voi tovarășii dragi, voi patrioți! Rideți voi a dințiiilor albeași! Între voi crescuti spre-aceiași țel, Îndrăgind cu voi această viață, Voi cu palme tari ca de oțel. Doar de voi, în licăr de lămpașe, Cînd plecam din gârli în lung convoi, Soarta mi-am legat-o, pălmașe, În furtuni și-n tropot de război. Noi, ce după plin cu talpa goală, Sîngeram ades de vreun scaiet, Sau căram cărbunii grei în hală, Draga să ne-o ducem la balet. Douăzeci de ani aveam, și-vîntul De-a desteleni întreg pămîntul! Azi, bărbăți, gîndim la o rachetă Cître lumă sau către-o planetă! Da! Numiți-ne-nădrăciți! Ei bine, N-om dormi ca mușii pești din lac! Inima în single-i din vine Vie îndrăgește-al nostru veac! Fie ca din palmele-mi asprite Tot ce-am scos și tot ce-am să scot, Inima-mi senină să palpate La cuvîntul cald de patriot!

In românește de GEORGE DAN

Povestiri supărătoare

Iepurele lociitor temporar

Bursucul sări afară din vizuină, făcînd în dinți o foaie de drum: — Ce să fac? O foaie de drum ca asta! Pentru o stațiune balneară ca asta! Toamal în anotimpul asta! Grațuu! Și în seama cui să las eu pădurea? Doar nu o pădure oarecare. E o pădure de importanță raională! Toamal atunci trecu în goana iepurele. Bursucul îl înșfăcă de ceafă: — Stai, Urechilă! Rămii să îndeplinești temporar în locul meu serviciul de responsabil al acestei păduri de importanță raională.

Dar iepurele se prăvăli deodată în genunchi, pe toate cele patru picioare ale sale: — Tovarășe Bursuc, vedeți, eu sînt iepure de cîmp, și nu s-deprins cu pădurea, nu-m sînoaș că conduc pădurile! Și cum s-o scot la capăt cu tot solul de animale. Să nu poruncii să mă pedepsească, poruncii-mi să spun două vorbe...

— Ei, eil — răcni Bursucul și spăla puțina. Iepurele lui mai avea încotro. Fu nevoit, deci, să îndeplinească temporar slujba de responsabil al acelei păduri de importanță raională. În pădure, încă înaintea de iepure și de Bursuc, viața era bine așezată pe temelurile ei, așa că, la drept vorbind, plecarea Bursucului nici n-o băgase nimeni în seamă. Toate erau în bună rînduială: păsările cîntau, iuivele cutreierau codrul, ciupercele și poamele creșteau, florile își răspîndeau mireasma lor plăcută, copacii se înalțau constincios spre cer și creșteau în grosime. S-ar fi scurs așa, poate, și toată luna, spre bunăstarea tuturor, numai că Bursucul, pregătindu-se în mare grabă să plece la băi, uitase să acopere cu o frunză de brusture ferestruica vizuinei lui. Iar în vizuina aceea se afla, drept la mijloc, o masă și pe masa acoperită cu o bucată de postav era o garafă cu apă. Și se întâmplă așa că la nămiezi razele soarelui, refractîndu-se potrivit legilor corespunzătoare ale fizicii, prin sticla, s-au adunat într-un focar învîpăiat pe postav.

Răsunară vatele în tot codrul: — Ajutor, frațior! Ardeem!... Tovarășe lociitor temporar al responsabilității pădurii, salvează-ne!...

Dar cum să salvezi o pădure întregă, cuprînsă de flăcări? Cine nu știe că iepurele este o ființă de cîmp, cu totul nedepreinsă a stinge incendiele din pădure deși, în ciuda tuturor celor ce se spun pe socoteala lui, el nu e cîtuși de puțin fricos. Firește însă că nu este nici de o cutezanță nesăbuită. Dar iepurele își înfeteze datoria și de aceea își birui frica. Iar era tare milă de pădure. Se abătea bietul de el prin codru, fără gînd de a-și cruța viața și nici nu băga de seamă că începuse

A copt băbuța o plăcintă...

A copt băbuța o plăcintă, nici mare, nici mică, nici înaltă nici scundă. De mărimea cea mai obișnuită. Dar gustoasă, nevie mare, și cu ciuperci.

Iar băbuța asta era îngrîștoare la o cancelarie. Și nepotul ei era slujbaş acolo și era ziua lui onomastică.

Aduse băbuța plăcinta asta la cancelarie: — Ospătați-vă, dragii mei. Dacă ureți, cu ceai. Se poate însă și fără ceai.

Cei din cancelarie pricîră plăcinta și le lăsa gura apă: — Ei, doamnă, ce mai plăcintă minunată!

Copistul Ioanoo zise: — Hai s-o mîncăm!

Copistul Petroo zise și el: — Așa e, hai s-o mîncăm.

Și își și pregăti briceagul. Cînd era vorba de mîncare, nu trebuia să-ți poltești de două ori.

Dar copistul șef, căruia îi zicea Sidorov, grăi: — Vedeți, din pricina noastră eu ori am să înnebunesc, ori am să dau în ofițerie înainte de vreme. Am să vă arăt eu vouă, să mințai plăcinta fără permisiunea șefului-adjunct al cancelariei!

Alergă, deci, și raportă. Zise, adică: dați-mi voie să vă raportez; a copt o băbuța o plăcintă, nici mare, nici mică, nici înaltă, nici scundă, ca să zic așa, după modelul stabilit. Și numita băbuța a adus numita plăcintă în cancelaria ce v-a fost încredințată, cu propunerea concretă de a ne ospăta. Ce dispoziții aveți de dat în această privință?

— O plăcintă? — Intrebă șeful-adjunct al cancelariei.

— Intocmai, o plăcintă.

— Cu ciuperci?

— Intocmai, cu ciuperci.

— Hm! Și, principialul, e proaspătă. Măcar de-ar fi, blestemată de ea, veche. Dar e proaspătă! Nu, eu nu sînt de acord să-mi asum asemenea răspundere. Lasă, mai bine, șeful cancelariei să ia asupra-și asemenea răspundere.

S-a dus, deci, și a raportat. Adică: dați-mi voie să vă raportez; a copt o băbuța o plăcintă, nici mare, nici mică, nici înaltă, nici scundă după modelul stabilit. Și deoarece a ceea băbuța a adus cea plăcintă în cancelaria ce v-a fost încredințată, cu propunerea concretă de a ne ospăta vă rog să-mi spuneți ce dispoziții a veți de da în această privință?

— O plăcintă? — Intrebă șeful cancelariei.

— Intocmai, o plăcintă.

— Cu ciuperci?

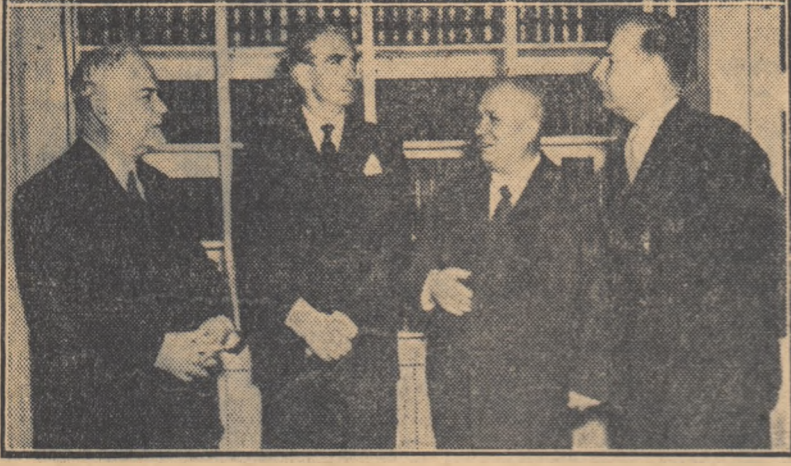
— Intocmai, cu ciuperci.

SĂPTĂMÎNA

Vizita conducătorilor sovietici în Anglia

Un dirijor englez în U.R.S.S.

Cu turiștii sovietici

Cliseul din stînga: conducătorii sovietici N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov din Downing Street. (De la stînga la dreapta: N. A. Bulganin, tanai, Selwyn Lloyd). Cliseul din dreapta: la dejunul oferit de I. A. Malik, ambasadorul thony Eden, Selwyn Lloyd și N. A. Bulganin).

Hrușciov în vizită la Anthony Eden, primul ministru al Marii Britanii, la Downing Street. (De la stînga la dreapta: N. S. Hrușciov, Anthony Eden, Selwyn Lloyd și I. A. Malik).

De la 18 aprilie, cînd N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., au pîșit pe pîmîntul Angliei răspunzînd invitației lui Anthony Eden, primul ministru al Marii Britanii, atenția cercurilor largi ale opiniei publice mondiale este îndreptată către acest eveniment cu adevărat remarcabil. Vizita conducătorilor sovietici în Anglia este privită pe drept cuvînt, nu numai de popoarele întregii lumi, ca un prilej de înțelegere și colaborări între cele două popoare și, prin aceasta, ca o contribuție însemnată la stabilirea încrederei reciproce între state, la desăvîrșirea încercărilor internaționale.

Între popoarele sovietice și engleze există vechi legături de prietenie. În cele două războaie mondiale care au pus în mișcare Europa în ultimele decenii, ele s-au aflat alături, lupînd umăr la umăr împotriva dîșmanului comun, în perioada care a urmat celui de-al doilea război mondial, experiența istorică a dovedit de asemenea că atunci cînd cele două state și-au coordonat acțiunile, aceasta a dus la o soluție a cauzei păcii — cum s-a întîmplat de pildă în problema încetării războiului din Indochina.

La începutul anului englez și-a exprimat, încă cu mult înainte de sosirea înaltor oaspeți sovietici, bucuria pe care o încercă față de acest important eveniment. Milioanele de oameni simpli din Anglia, care nu au nimic comun cu interesele aștărilor la război, vîd în stabilirea unei adevărate și rodnice colaborări sovieto-angleze o contribuție la cauza păcii în întreaga lume.

„Este cu totul clar că această vizită poate da mari rezultate pozitive” — a scris ziarul „Birmingham Post”. Într-un articol de asemenea natură, conducătorii sovietici este calificată drept un „eveniment de o uriasă importanță nu numai pentru Anglia, ci și pentru întreaga lume”. „Sper că în urma vizitei lor se vor stabili relații mai bune și mai rodnice” — a declarat fostul premier englez W. Churchill. Declarații asemănătoare au fost făcute și de o serie de alte personalități politice ale Angliei — alți din guvern și alți din rîndul opoziției laburiste.

Mii de cetățeni ai portului Portsmouth, unde a ancorat vasul sovietic „Ordonikidze” pe bordul căruia au călătorit conducătorii sovietici, sîrîri nesfîrșite de cetățeni ai Londrei s-au întîmplat pe înalții oaspeți cu aplauze, cu fluturări de mîini și cu alte semne de simpatie. Londonizeii și i-mensa majoritate a poporului englez au primit cu profundă simpatie cuvîntarea de răspuns a lui N. A. Bulganin la salutul adresat de A. Eden cu prilejul sosirii conducătorilor sovietici pe pîmîntul britanic. „Năzuința fierbinte a poporului sovietic și a celui britanic spre pace, interesul lor în preîntîmpinarea războiului și încetarea cursei înarmărilor — a spus cu acest prilej președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — pot constitui o bază fermă pentru întărirea și dezvoltarea prieteniei și colaborării între țările noastre”.

În prima zi a prezentei lor în Anglia, conducătorii sovietici au vizitat catedrala Westminster, Royal Festival Hall — cea mai mare sală de spectacole din Londra, celebra catedrală Sf. Paul și Turnul Londrei. În ziua următoare, oaspeții sovietici au depus o coroană de flori la Obeliscul Chenotaf ridicat în memoria soldaților și ofițerilor englezi căzuți în cursul primului și celui de-al doilea război mondial, au vizitat palatul Buckingham — reședința oficială a reginei Elisabeta a II-a a Marii Britanii și reședința din Downing Street 10 a primului ministru, unde în după-amiaza zilei de 19 aprilie au început tratativele între conducătorii sovietici și englezi.

Comunicatul comun dat publicității după prima întîlnire arată că s-a căzut de acord ca aflîndu-se în desfășurarea acestor tratative, care au un caracter mai curînd de discuții neoficiale decît de conferință cu o ordine de zi dinainte stabilită în scopul rezolvării unei anumite probleme, să fie secrete și să nu fie aduse la cunoștința publicului decît prin comunicate redactate de comun acord.

O primire cordială a fost făcută oaspeților sovietici la reședința lordului primar al Londrei, Mansion House, situată în centrul City-ului — cartierul comercial al Londrei. „Vizita oamenilor de stat sovietici, a spus în cadrul dejunului oferit cu acest prilej Seymour Howard, ne face nouă, tuturor, o mare plăcere, întrucît Lon-

dreptă împotriva Uniunii Sovietice. Că cele câteva zeci de elemente declarate care au participat la această demonstrație nu au nimic comun cu adevărata stare de spirit a populației londoneze — aceasta a dovedit-o însuși faptul că fasciștii au fost huiduiți de mulțimea care a strigat: „Rusine fasciștilor — cărați-vă de aici!” Cînd după aceea s-a făcut auzit adevărul glas al poporului englez: mîile de londonizeii aștăși au scandat lozincile: „Trăiască pacea! Trăiască prietenia cu Uniunea Sovietică și cu toate țările!”.

Zeci de mii de oameni au întîmplat în ziua de 23 aprilie pe oaspeții sovietici în marea centru industrial englez Birmingham, unde este concentrată o mare parte a întreprinderilor metalurgice și chimice din Anglia și a industriei constructoare de mașini grele și pentru transporturi. Pe aproape întreg parcursul și mai ales pe străzile din apropierea clădirii Consiliului Municipal, conducătorii sovietici au fost așteptați de mase importante de locuitori ai orașului.

În acest oraș, care mai păstrează încă urmele distrugerilor pricinuite de război, a avut loc inaugurarea tradiționalei expoziții industriale britanice organizată anual de Camera de Comerț locală. Un viu interes a stîmrit în rîndurile participanților cuvîntarea rostită cu acest prilej de tovarășul N. S. Hrușciov în legătură cu problema relațiilor comerciale dintre Uniunea Sovietică și țările capitaliste. „Este greu să vorbești în mod serios despre dezarmare — a spus N. S. Hrușciov — dacă nu va fi înălturată discriminarea în comerț. Dezvoltarea comerțului este baza pentru crearea unor premise favorabile în vederea înlăturării neîncrederii și stabilirii înțelegerii reciproce între țările noastre și țările acestora nu se pot obține decît prin rezolvarea problemei dezarmării”.

Acordînd o importanță deosebită vizitei conducătorilor sovietici și tratativei care au loc cu acest prilej la Londra, opinia publică britanică își dă din ce în ce mai bine seama că certanțele arzoare ale vechii internaționale impun întărirea colaborării an-

La Moscova, concertele date de artiștii englezi au început. Ele stîrnesc un deosebit interes în rîndurile moscovitilor. Într-o convorbire cu un corresponsent sovietic, dirijorul și compozitorul englez sir Arthur Bliss a declarat:

„Înainte de începerea repetițiilor cu Filarmonica de stat al Uniunii Sovietice, împreună cu dirijorul Clarence Raybould am adresat celor prezenți câteva cuvinte de salut. Cele câteva fraze rostite de noi în rusește au fost primite cu căldură de orchestranți, deși, fără îndoială, nu le-a fost deloc ușor să ne înțeleagă... Dar cînd am început repetițiile ne-am simțit simțimentele lui, să înțelegi gîndurile și năzuințele. Iar înțelegîndu-l, îl iubesc”.

Pe de altă parte, are o deosebită însemnătate pentru Anglia dezvoltarea legăturilor economice cu Uniunea Sovietică. Se știe că cercurile de afaceri din Anglia sînt de multă vreme neliniștite de faptul că exporturile britanice se lovesc pe piețele lor tradiționale de concurența din ce în ce mai aprigă a monopolurilor americane, vest-germane și japoneze. În aceste condiții, cercurile de afaceri din Anglia sînt obligate să-și dea seama că, așa cum a arătat și experiența trecutului, relațiile comerciale cu Uniunea Sovietică sînt avantajoase pentru ele, că pe piața mondială nu există nici o concurență de interes între Anglia și U.R.S.S.

Desfășurarea evenimentelor internaționale arată că năzuința comună spre pace a popoarelor sovietice și engleze, interesele lor comune în probleme de asigurare a securității europene, înfăptuirea dezarmării și alte probleme privind consolidarea păcii în Europa și în întreaga lume, în dezvoltarea comerțului reciproc și a legăturilor culturale multilaterale — impun ca, pe calea bunăvoinței și dorinței spre stabilirea înțelegerii reciproce, tratativele de la Londra să dea rezultatele așteptate. „Popoarele rus și englez — scrie ziarul „Times” — s-au respectat totdeauna unul pe altul, chiar și în timpurile cele mai grele”. La rîndul său, „Daily Express” arată că „la Londra se întărește speranța că rezultatul nefavorabil al vizitei lui Bulganin și Hrușciov va fi o nouă înțelegere reciprocă anglo-rusă”.

Întreaga opinie publică mondială lubitoare de pace așteaptă cu nerăbdare vizitei conducătorilor sovietici în Anglia și însemnele o contribuție de seamă la întărirea colaborării prietenești sovieto-angleze și, prin aceasta, la cauza slăbirii încordării în relațiile internaționale, a consolidării păcii.

Încă n-a trecut anul de cînd la Varșovia, în ultima zi a Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților, tinerii veniți din toate colțurile globului și-au strîns mîinile, luîndu-și rămas-bun cu următoarele cuvinte: — În 1957, la Moscova!

— Și iată că tineretul sovietic a și început pregătirile pentru cel de-al șaselea Festival Mondial al Tineretului și Studenților, care va avea loc la Moscova, în vara anului 1957.

„PRIETENI, PREGĂTIȚI-VA PENTRU FESTIVAL!”

Comitetul Central al Comsomolului și Comitetul Antifascist al tineretului sovietic au adresat o chemare tuturor tinerilor și tinerelor din Uniunea Sovietică cu îndemnul: „Prieten, pregătește-te pentru Festival!”

Tineretul sovietic merge în întîmpinarea Festivalului mondial înscuștat de grandiosul program al construcției comuniste, elaborat de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. Partidul și-a exprimat nădejdea că tineretul sovietic, credincios tradițiilor sale minunate, va participa cu entuziasm în înfăptuirea istoricelor hotărîri ale Congresului. Tineretul sovietic îndreptățește această încredere.

Pregătindu-se pentru Festival, — sîrbătorea tineretului și a păcii — tinerii muncitori, colhoznicii, studenții se străduiesc să obțină tot și însemnate succese în muncă.

„Să se înțeleagă în rîndul tineretului înfăptuirea întrecerilor socialiste pentru îndeplinirea cu succes a celui de-al șaselea plan cincinal, pentru realizarea înaintea de termen a sarcinilor anului 1957” — se spune, printre altele, în Chemare.

Festivalul de la Moscova va fi sîrbătorea artei tuturor popoarelor lumii, o grandioasă trecere în revistă a tinerilor talente.

Festivalul mondial va fi precedat de Festivalul mondial al tineretului sovietic, grandioasă repetiție generală.

Nu mai este vorba de cel mai bun vor căpătînd dreptul să participe la concursurile și concertele Festivalului mondial.

Chemarea Comitetului Central al Comsomolului și a Comitetului Antifascist a găsit un larg răspuns în rîndul tineretului. Răspunderea de cînsle de a organiza Festivalul în țara lor a dezvoltat cu o forță extraordinară inițiativa creatoare a maselor de tineret, a imosur forme noi în munca organizațiilor comsomoliste.

Din cele mai îndărdate meleaguri ale patriei sovietice sosesc vești despre intensificarea activității cercurilor artistice de amatori, despre crearea de noi coruri, orchestre, formații de dans, colective dramatice, ansambluri. Repertoriile lor se îmbogățesc cu noi cîntece, poezii, piese, dansuri create de compozitori și poeți dramaturgi și dansatori amatori și profesioniști.

Cel mai talentați poeți și compozitori se întrec să compună cel mai frumos imn al Festivalului. Compozitorul A. Orhovski și poetul Lev Oșanin, autorul binecunoscut al imnului F.M.T.D. și imnulul studenților, au găsit

S-au cunoscut imediat după orele prînzului, în holul elegant al hotelului „Postăvarul” din Orașul Stalin.

— Eugen Vitan — și-a rostit numele cel în uniformă de celerist. Mecanic de locomotivă.

— Viktor Nikitorovici Aleksandrov — a răspuns simplu celălalt. Tot mecanic de locomotivă. Am impresia că sintem de aceeași vîrstă. Eu am 45 de ani Dumneata?

— 47... Unul este mecanic la Orașul Stalin. Celălalt, venit de la mii de kilometri, face parte din cei 65 de turiști sovietici din R.S.S.A. Baskira și R.S.S.A. Udmurtă, care după ce au vizitat Bucureștii și Sinaia au poposit pentru câteva zile în Orașul Stalin. Cei doi au schimbat câteva vorbe și s-au împrietinit. Din clipa aceea, au fost mereu împreună. Alături în autobus, iată-i acum alături în sala de festivități a clubului zinei „Steagul Roșu” vorbind despre muncă și viața lor.

— Acum cîțiva ani, spune mecanicul Eugen Vitan, l-am cunoscut pe vestitul inginer feroviar sovietic V. T. Oșpov. Ne-a vizitat țara. Am aflat multe lucruri interesante de la el. Orezul treceau. Cel doi și-au luat rămas-bun.

— Atunci, pe mine... La depou. — Te așteptăm, Viktor Nikitorovici. Te așteptăm... Și să știi că nu te crujăm. Îți pregătăm multe întrebări. — Bine că m-ai prevenit, glumi mecanicul sovietic. Pentru prieten, nici un efort nu-i prea greu.

„În alt colț al sălii clubului Inginerului Gheorghe Konstantinovic Krasnosiolov cu soția sa — Ing Elena Iakovlevna Ciliuova, din Ufa și ing. Vladimir Artemievic Șostakov din orașul Cernikovsk discută cu inginerii Rudolf Moscovici și Rușem Lințe de la „Steagul Roșu”. La un moment dat Gheorghe Konstantinovic întrebă pe cei doi ingineri romîni:

— Dar dumneavoastră unde ați fost? Și eu mi-am luat diploma de inginer tot acolo. Și soția mea... — Hotărîți, nu fuseseră colegi de an. Dar amintirile din viața institutului li legară într-o clipă ca pe niște vechi prieteni.

— Îți știi pe academicianul Șatelen? Mi-l-a fost profesor.

— A fost și profesorul nostru, spune ing. Rușem Lințe. Un savant în tehnică! Pe fiecare ne-a ajutat, ne încurajă... — Și acum — îl completă Rudolf Moscovici, cînd întîmpin vreo grufate îmi amintesc de sfaturile profesorului nostru. Simt că prind forțe noi...

Încă de la sosirea în oraș, medicii și profesorii din grupul de turiști sovietici își exprimaseră dorința de a cunoaște colegii de profesie romîni, prietenii sosi. La clubul zinei „Steagul Roșu” au loc în seara aceasta astfel de întîlniri. Doctorei Galina Gaisevna Muhamelova, Serghei Galina Gaisevna Hirug — ambii medici în Ufa, — și încă alți cîțiva îl aștează cu întrebări pe medicul Dumitrescu.

„Poitclinica are utilă medical modern? Există în uzină puncte sanitare pentru primele intervenții în caz de accidente? Muncitorilor li se face educație sanitară?” Și cite altele întrebări, prin care medicii sovietici vroiau să afle cum se muncește grupul de apărare sănătății omului.

Alături, profesorii, Directorul grupului școlar al zinei, profesorul Ioan Crăciun, er încorurat de mai mulți turiști. Printre ei, directoroarea școlii medii nr. 1 din Ufa — Anastasia Andreevna Vlasova, directorul adjunct al unei școli de 7 ani, tot din Ufa — Aleksandra Feodorovna Kiriliceva...

După două ore de discuții interesante, și-au dat întîlnire pentru a doua zi, la uzină.

Pină spre miezul nopții au răsănat cîntecul clubului zinei „Steagul Roșu”. Turiștii sovietici se veselau alături de metalurgiștii. Se cunoscură de dimineață, cînd au vizitat uzina. În sechii, lîngă mașini, s-au oprit și s-au interesat de producție, de viața culturală a uzinei, de familiile muncitorilor, de năzuințele lor. După amiază s-au întîlnit din nou. Echipa culturală a metalurgiștilor le-a oferit un frumos program muzical-coreografic, iar turiștii sovietici au răsplătit-o cu aplauze îndelungate.

Înainte de a se despărți, oamenii schimbă insigne și ilustrate... Al crede că cele două muncitoare de la uzina „Steagul Roșu” care se străduiesc să lătmăcescă scribul mărunt de pe cărțile poștale ilustrate, se cunosc de ani de zile cu înărdul turist de alături. Chiar dacă fețele nu înțeleg din cele scrise decît un singur cuvînt, dar amintirea acestei întîlniri va rămîne neștersă, pentru că cuvîntul sună frumos, din toată inima: „Drujba”... ELENA DAN

Din munca Asociațiilor de prietenie cu U.R.S.S.

R.P. CHINEZA

De curînd, în apropiere de Pekin a avut loc festivitatea constituției unei noi gospodării agricole colective, care a primit numele „Prietenia chinosovietică”. Cei 6.000 de membri ai noii gospodării agricole colective consideră ca o datorie de cînsle de a deveni fruntași în aplicarea experienței agricole sovietice. Asociația de prietenie chinosovietică, ai cărei reprezentanți au luat parte la inaugurarea gospodării colective li vor acorda sprijin în vederea atingerii scopului propus.

R. P. BULGARIA

La Sofia funcționează un club al celor ce vorbesc limba rusă. Acest club a devenit un adevărat loc de activitate culturală. Conducătorii clubului organizează cu regularitate numeroase manifestări variate — seri culturale, prezentări de opere ale celor mai de seamă reprezentanți ai culturii ruse și sovietice, vizionări de filme etc. Numărul membrilor clubului sîmbrîntorește mereu. De mult succes se bucură dezbaterile pe marginea filmelor prezentate, ca și seriile consacrate lecturii ziarelor. Într-un limbaj accesibil, sînt discutate evenimentele internaționale și problemele obștești.

R. P. UNGARA

Asociația de prietenie maghiaro-sovietică acordă o mare atenție muncii în rîndurile intelectualilor. Pentru a populariza realizările științifice, tehnice și artei sovietice, Asociația folosește forme variate ca, de pildă: conferințe, discuții, organizarea de expoziții etc. În ultimul timp, în munca de răspîndire a cunoștințelor despre U.R.S.S. Asociația folosește o nouă formă de activitate — seara de club. În cadrul unei serii de club se prezintă referate pe probleme de specialitate, după care urmează un concert, prezentarea unui film sau un program artistic. Această nouă formă de activitate se bucură de o largă apreciere.

FRANTA

Biroul național al Asociației „Franța-U.R.S.S.” a luat inițiativa convocării în luna mai, la Paris, a unei mari adunări naționale care va întruni pe reprezentanții tuturor cercurilor interesate în îmbunătățirea continuă a relațiilor franco-sovietice. În centrele departamentale și regionale se vor desfășura, în prealabil, adunări în vederea cărora Asociația „Franța-U.R.S.S.” a lansat un apel diferitelor personalități — precum și diferitelor asociații științifice, artistice, culturale, sportive etc.

În departamentul Bouches-du-Rhône de exemplu au fost programate trei adunări importante, în care vor fi examinate legăturile dintre porturile Odesa și Marsilia Pentru a și-spune cuvîntul au fost invitați armatorii și specialiștii din domeniul respectiv

BELGIA

Recent, din inițiativa Asociației de prietenie belgo-sovietică, s-a desfășurat festivalul filmului sovietic Cu acest prilej au sosit în capitala Belgiei mai mulți artiști de seamă ai cinematografilor sovietice, printre care: Ser-

ghel Bondarcuk, Aleksandr Davtdov, Lilia Grițenko, Aleksandr Borissov, care au fost întîmplatini cu căldură prietene de publicul belgian.

„Trebuie să respingem războiul!”

Acestea sînt cuvintele rostite de un mare industriaș american — ceea ce înseamnă că perspectiva unui nou mîcel nu suride nici chiar celor cărora el le dăse folosase.

Încă anul trecut, delegația de ziarști sovietici s-a întîlnit în cursul călătoriei el prin America cu unul din cei mai influenți conducători ai grupului financiar din Cleveland, Sures Eton. În cursul convorbirii, marele bancher și industriaș american s-a rostit pentru „spiritul Genevei”, pentru prietenia sovieto-americană.

Recent, într-un interviu acordat ziarului „Kansas City Times”, Sures Eton a sprîlînit puternic ideea coexistenței dintre state cu sisteme politice și sociale diferite. „Oamenii lucizi — spune el — trebuie să ajungă la această concluzie”. După părerea lui Sures Eton, un nou război ar însemna distrugere totală „Oamenii lucizi — aiți ruși cit și americani — ar putea găsi o lesire” — a declarat industriașul din Cleveland. În acest scop el adresează acestor oameni o propunere să se întîlnească la reședința sa de vară din Noua Scoție.

„Mai mult decît orice” — declară Sures Eton — „să nu deșerteți primejdia unui al treilea război mondial, în care ne poate atrage un nechezbul oarecare. Aceasta ar fi o catastrofă ce trebuie